



Ігор ЧЕТУЄВ: "Ми хвилюємося на сцені, бо вважаємо себе важливішими за музику"

Молодий піаніст Ігор Четусев — один з найвідоміших українських музикантів, що зайняли міцні професійні позиції у Ганновері. З Квартетом імені Кароля Шимановського він товаришує давно. До слова, їхній спільний український дебют відбувся саме в Києві — на фестивалі "Володимир Крайнев запрошує" 2002 року. Своїми роздумами про новий львівський фестиваль та про сенс музичного виконавства Четусев поділився з "Хрещатиком".

— Чим вас привабив фестиваль "Квартет імені Шимановського та друзі"? — Шимановців я повністю підтримую, тому що мені дуже подобається з ними грати. Вони — як іонізатор. Навіть коли просто перебуваєш поруч із ними, мозок починає працювати у правильному напрямку. Фестиваль відбувається у Львові не лише тому, що це рідне місто альтиста Володимира Микитки. Ми бачимо його як приклад зближення Польщі та України, адже у квартеті грають двоє українців і двоє поляків. Проте, якби я складав програму фестивалю, вона була б дещо іншою. Вийшло, що кожен концерт фестивалю — це, власне, гала-концерт. Я б привніс у кожен програму якусь "програмність".

— Що важливого у творчому плані передбачили на літо? — Серйозна програма з 24 етюдів Шопена на Laroque d'Anteron — найбільший фортепіанний фестиваль у Європі, який проводить друг Святослава Ріхтера Рене Мартен. Крім піаністів, там виступить лише один віолончеліст — Олександр Князев, навіть не знаю чому. Грають що завгодно, але центральна магістраль цього року — Шопен, буде виконано усі його твори. Також повертаюся в Кольмар на фестиваль Володимира Співакова, гратиму з віолончелістом Ксав'є Філіпсом — це для мене велика подія. Виступатиму також з Андрієм Беловим. Сподіваюся, цього року вдасться й відпочити.

— **А відпочиваєте як?** — Ніяк. Жодного разу в житті ще не був у відпустці. Завжди, коли з дружиною хотіли відпочити (дружина Четуєва — також піаністка, завершує навчання в класі Володимира Крайнева, концертує з камерними програмами, викладає.— “Хрещатик”), їхали в Крим до моїх батьків. Але це було мало схоже на відпочинок, бо всі хотіли з нами поспілкуватися, “відключитися” було просто неможливо.

— **За роки, що ви активно гастролюєте, ваше відчуття сцени змінилося?** — Дуже. Нині мені здається, що раніше я нічого не розумів. Здавалося, найважливіше — те, що в музиці роблю саме я. Тепер, коли граю, прислухаюся до чогось іншого...

— **Хвилювання лишилися?** — Іноді з ним складно впоратися. Але чому ми хвилюємося? Тому що боїмося зробити помилку, видатися дурними, смішними, тобто вважаємо себе важливішими за музику. Але ж музика від цих кількох помилок не постраждає! Страждає лише наше власне відчуття. На сцені не можна звертати увагу на дрібниці, треба бачити велике.

— **Тепер на роялі більше граєте, ніж колись?** — Чомусь так виходить. Граю не менше, ніж п’ять-шість годин на день. Дуже багато є прохань виконувати нові твори. Вчити їх доводиться швидко, за кілька тижнів чи навіть днів.

— **Серед журналістів існує забобон: забагато писати — шкідливо, можна “списатися”. Чи потрібно музикантові-виконавцю встановлювати для себе певні “бар’єри” для самозбереження?** — Гадаю, так. Ось нині я дуже зайнятий, і тому граю не зовсім так, як мені хочеться. Важливо зберігати особистий спокій, інакше не почувеш якісь важливі “хвилі”. Мрію про той час, коли зможу визначати для себе три програми на сезон — і все. Не розумію цього конвеєра, в якому живу сьогодні. Мені кажуть: якщо через це не пройдеш, нікуди не потрапиш. Але що таке конвеєр? Тільки гроші. Просто заробляєш більше — і все.

— **Але, крім грошей, це ще й присутність у цьому світі.** — Правильніше робити щось рідше, але точніше. Проте я ще не навчився регулювати цей процес. Але спробую. Хтось інший може мені вказувати, куди саме стріляти, але ж однак стріляю я сам.

Спілкувалася Інна ПИСАРСЬКА, спеціально для “Хрещатика”. Фото з архіву “Хрещатика”